

Hải thứ tám

THIÊN LAM ĐỘC KIỂM

Nhắc lại lúc đó Hồng Y La Sát đánh bại Ma Mật Ngạn rồi quay trở lại thuyền, Thiên Lân vỗ tay khen:

- Cổ tỷ tỷ thần công tuyệt thế. Thi triển võ công mà chẳng khác hằng nga múa lượn. Đệ chưa từng thấy một ai có thân pháp kì diệu tới thế. Tỷ tỷ, đệ xin kính tỷ một chung!

Hồng Y La Sát mỉm cười đỡ lấy ly rượu nhấp một ngụm nói:

- Sư phụ tỷ cũng biết công lực của người và Ngọc Chỉ Linh Xà là ngang nhau nên cố công truyền dạy cho tỷ thành cao thủ bậc nhất trong đám hậu bối. Tỷ cũng học được của người tới sáu bảy phần, bọn Đồng Cổ, Tiêu, Tranh này khoác lác ở đâu không biết, chứ trước mặt tỷ thì chúng chỉ là những con rối làm trò tiêu khiển, giúp vui cho hai tỷ đệ thưởng trăng mà thôi.

Phó Thiên Lân cũng nhận thấy võ công của Hồng Y La Sát rõ ràng là cao hơn ba người kia một bậc. Nhưng không hiểu lí do gì mà vừa rồi nàng ta phải căn dặn mọi người nhét vào mũi hai viên thuốc chi đó. Không lẽ mọi chuyện tới đây còn chưa kết thúc chẳng? Ngay lúc đó lại nghe Phiêu Hương lên tiếng với Ma Mật Ngạn, lúc này đang cố bám lấy mạn thuyền của Song Cổ Truy Hồn mà leo lên:

- Ma Mật Ngạn, ta nể mặt sư phụ người nên mới thu hồi hai thành chưởng lực, nếu không người đã nát thân mà làm mồi cho cá rồi. Còn chưa biết lợi hại mà mau rút đi cho nhanh khỏi bắt mắt ta và Phó đệ. Hay các người muốn thử mùi vị được chết dưới Thiên Lam độc kiếm hay sao?

Ma Mật Ngạn mặt hầm hầm không đáp, ghé tai Mạnh Vũ thì thầm mấy câu. Chỉ thấy tên Mạnh Vũ kia gật đầu lia lịa, rồi thấy y rút hai chiếc trống đồng ra mỗi tay cầm một chiếc. Phùng Tiểu Thanh cũng tay phải cầm gậy trúc, tay trái rút ống tiêu, còn Ma Mật Ngạn thì lần bên trong đồng quần áo lướt thướt, lòi ra một sợi dây lưng ngũ sắc lốm đốm xanh đỏ. Thiên Lân lấy làm lạ, nhìn kỹ thì ra đó là một con quái xà ngũ sắc, thân chỉ nhỏ bằng ngón tay, dài hơn bốn thước. Phó Thiên Lân chợt nghĩ ra, quay sang hỏi Hồng Y La Sát:

- Đệ nghe nói Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử dùng rắn để luyện thành món binh khí tên gọi Đao Câu thiết Tuyến Linh Xà gì gì đó...

Cổ Phiêu Hương chẳng để chàng nói hết, cười nói:

- Phó đệ yên tâm, món binh khí Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu của Tiêu Dao Tử là một con quái xà nhỏ và dài gấp hai lần con quái xà của Ma Mật Ngạn, thân hình nó đen như cục sắt tới bảo kiếm cũng chém không đứt. Nhưng thứ vũ khí này cũng khó sử dụng lắm, nếu không có thần công tuyệt đỉnh thì cũng chẳng thể thi triển hết oai lực của nó. Tỷ chẳng ngại con quái xà của Ma Mật Ngạn và ngọc tiêu gây trúc của Tiểu Thanh, chỉ có hai chiếc trống đồng của Song Cổ Truy Hồn là đối phó hơi khó khăn một chút. Nhưng không sao đâu, mà tỷ nhắc lại lần nữa, lát nữa cho dù tỷ có rơi vào trường hợp nguy hiểm thế nào, đệ cũng nhất định không được can thiệp.

Đoạn nàng quay lại rút một thanh kiếm thường của nàng tỷ nữ, tung mình lên cao như một cánh đào hướng sang chiếc thuyền của Vô Mục Tiên Cơ. Nguyên sư phụ Tiểu Thanh là Nam Hoàng Hạt Đạo bị mù cả hai mắt nên sáng tạo ra một môn võ đặc biệt, lập môn phái có tên gọi là phái Vô Mục. Phàm là đệ tử của phái này đều phải là kẻ không nhìn thấy mới được. Tiểu Thanh sinh ra đã bị mù, nên thính lực mẫn cảm vô cùng. Tư chất lại thông minh nên Nam Hoàng Hạt Đạo rất yêu mến, dạy dỗ cẩn thận. Nếu so về công lực, thật ra trong ba người thì Tiểu Thanh có căn cơ nhất, trội hơn hai người kia. Lúc đó Hồng Y La Sát vung kiếm nhảy sang thuyền của Vô Mục Tiên Cơ, tuy mắt không nhìn thấy nhưng Tiểu Thanh thính giác linh mẫn, có thể cảm nhận rất rõ ràng vị trí đối phương tấn công. Gậy trúc trong tay lập tức vung lên theo thế Vạn Phong xuất sào (bầy ong rời tổ) ảo biến thành trăm ngàn đầu gậy, đồng thời ngọc tiêu trong tay trái cũng vận đủ mười thành công lực nhằm vào các yếu huyệt của đối phương phóng tới nhanh như gió. Hồng Y La Sát cố ý thách thức với thính lực linh mẫn của Tiểu Thanh, nàng ta đợi khi trường kiếm tới gần chạm ống tiêu và gậy trúc của Tiểu Thanh thì thính giác đề khí lại, thân hình như chiếc lá nhẹ rơi xuống thuyền không một tiếng động, đoạn mũi kiếm đổi chiều, từ từ thẳng hướng ngực Tiểu Thanh đâm nhẹ tới. Tiểu Thanh đang khi múa ống tiêu gậy trúc tít mù chợt cảm thấy đối phương biến mất thì cả sợ vội dừng tay nghe ngóng. Thính lực nàng quả nhiên linh mẫn vô cùng, trường kiếm của Cổ Phiêu Hương đâm tới chạm nhẹ vô cùng không hề tạo gió, thế mà nàng vẫn có thể nhận ra được. Tuy nhiên, nàng vẫn không biết đây chỉ là một thanh kiếm thường, không phải Thiên Lam độc kiếm nên vẫn đề phòng, nhảy lui lại hai bước để tránh. Từ trước tới nay, Hồng Y La Sát đấu với ai cũng luôn có thái độ ung dung cười cợt, đấu kiếm mà coi như trò chơi, vì quả thật chưa có mấy ai đỡ được nàng ta vài chiêu. Nay thấy Tiểu Thanh hốt hoảng nhảy lui lại như thế, nàng ta liền cất tiếng cười khanh khách:

- Khen cho nhĩ lực linh mẫn của cô em họ Phùng. Nhưng hôm nay ta không sử dụng Thiên Lam độc kiếm, vì thế cô em không cần phải quá căng thẳng như thế, cứ giao đấu hết sức.

Nghe mấy tiếng “Thiên Lam độc kiếm” thì Tiểu Thanh bất giác lại nhớ tới mối thù giết chồng, oán khí bỗng chốc lại bốc lên ngùn ngụt, lúc này cho dù có là đối đầu với Thiên Lam độc kiếm thật nàng cũng chẳng nề hiểm nguy nữa, thi triển tuyệt học phái Nam Hoàng, phối hợp hai chiêu Bàn Long trượng pháp và Dẫn Phượng tiêu pháp liền một lúc bảy thể ngọc tiêu tám thể gậy trúc hai thứ binh khí đồng loạt tấn công, thế mạnh như vũ bão. Không những chiêu thế kỳ dị, mà tốc độ mau lẹ, chỉ công mà không còn thủ, lối đánh liều mạng vô cùng. Hồng Y La Sát đối phó với kiểu đánh đó, dù có được Đông Hải Kiều Bà truyền dạy hết võ học chân truyền cũng bị dồn vào thế bí, đánh đỡ lúng túng. Nàng đỡ gạt được mấy chiêu liên tiếp thì lùi lại một chút cười chế nhạo:

- Phùng Tiểu Thanh, người cần gì phải liều mạng như thế? Phiêu Hương này chẳng dám chơi trò nguy hiểm đó với người đâu. Xin lãnh giáo Miêu Cương tuyệt nghệ của Đông Cổ Truy Hồn đây.

Tiếng nói chưa dứt, thân mình đã như chiếc lá lướt sang thuyền của Mạnh Vũ và Ma Mật Ngạn. Chỉ thấy Ma Mật Ngạn đằng hắng một tiếng, Mạnh Vũ liền đập hai chiếc trống đồng vào nhau nghe “tưng” một tiếng. Hồng Y La Sát làm như không để ý tới, vẫn là là đáp xuống. Trường kiếm múa thành chiêu Độc Phách Hoa Đơn chém thẳng xuống đầu Ma Mật Ngạn, còn tay trái sử thế Thần Ngao Phiêu Lãng, phát ra một luồng kinh khí ào ào nhằm vào Mạnh Vũ đẩy tới. Hai người này đều không chống đỡ mà vội vàng nhảy sang thuyền của Ma Mật Ngạn lúc trước để tránh. Hồng Y La Sát đáp xuống thuyền của đối phương, cười ngạo nghễ:

- Ta nghe nói các người trên giang hồ nổi danh là “ Đồng cổ, Tiêu, Tranh/ Ác hơn lũ ác”, lại còn dám tới đây sinh sự với ta, tưởng là phải có tài nghệ kinh thiên động địa thế nào. Không ngờ chỉ là một bọn...

Hồng Y La Sát chưa dứt lời, Ma Mật Ngạn đã lớn tiếng:

- Con tiện tỳ kia, đừng vội phách lối. Người đã trúng Ngải Thần Miêu Cương của Mạnh đại ca ta rồi. Chỉ cần bảy tiếng trống truy hồn cất lên thì tim gan người sẽ bị ngải thần cắn nát. Lúc đó thì sư phụ người Đông Hải Kiều Bà cũng đành bó tay mà thôi.

Hồng Y La Sát nghe nói thét lên một tiếng, lao mình sang phía Ma Mật Ngạn. Ma Mật Ngạn thấy vậy tỏ ý không muốn chống đỡ, kéo tay Mạnh Vũ cùng nhảy sang thuyền của Tiểu Thanh, miệng cười hăng hắc:

- Mạnh đại ca, Thanh muội, chúng ta chẳng cần giao đấu với con tiện tỳ kia nữa, cứ tránh né cho ả đuổi bắt mà xem thảm trạng của một nhân vật nổi danh thiên hạ khi bị ngải thần đục khoét tâm can như thế nào.

Hồng Y La Sát nghe nói tức giận lớn tiếng:

- Một lũ hèn nhát đê tiện! Bọn người đầu không lại ta nên mới dùng thủ đoạn đó đối phó với ta, thật là vô sỉ. Để ta đập nát cả ba chiếc thuyền xem bọn người làm gì!

Vừa nói, nàng vừa vận lực vào tả chưởng phóng tới chiếc thuyền mà Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ vừa đứng lúc trước đó. Chưởng lực của Hồng Y La Sát quả thật ghê gớm. Một chưởng phách không mà đánh cho chiếc thuyền tan thành từng mảnh, tên chèo thuyền bị và lây, bị bắn lên cao tới mấy thước rồi rớt xuống biển chìm ngấm. Ma Mật Ngạn cũng không dè Hồng Y La Sát lại có hành động như vậy, nên lo ngại giục đại ca:

- Mạnh đại ca, mau mau đánh mấy tiếng trống truy hồn đi, đừng để con tiện tỳ đó có thời gian đập bể mấy chiếc thuyền của bọn ta. Con tiện tỳ đó công lực chắc cũng ngang với lão Vạn Bác Thư Đình Hành Hàm mà thôi, không chịu nổi vài tiếng trống truy hồn đâu.

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ thấy Hồng Y La Sát tung chưởng đập nát một chiếc thuyền, sức mạnh vô cùng ghê gớm thì cũng giật mình, đưa tay lên đánh một hồi liên tiếp bảy tiếng trống nghe tung tung...Quả nhiên, Cổ Phiêu Hương sau khi đập tan chiếc thuyền kia, thân mình nàng còn đang lơ lửng trên không thì mấy tiếng trống truy hồn của Mạnh Vũ vang lên. Chỉ thấy thân hình nàng run lên, đáp vội xuống chiếc thuyền thứ hai của bọn ba người, hai chân loạng choạng đứng không vững, tay trái ôm lấy bụng, vẻ mặt tỏ ra đau đớn vô cùng. Phó Thiên Lân đứng trên chiếc thuyền của đảo Thúy Vi quan sát, thấy rõ Cổ Phiêu Hương tuy là đệ tử của Đông Hải Kiều Bà nổi danh tà ác, song giao đấu lại quang minh lỗi lạc hơn bọn Đồng Cổ, Tiêu, Tranh nhiều, trong lòng bất giác kính phục. Hơn nữa Cổ Phiêu Hương đối xử với chàng rất tốt, nay thấy nàng vô ý trúng ngã độc Miêu Cương do Mạnh Vũ âm toán thì tự nhiên cảm thấy bất bình, tay nắm chặt cây sáo trúc toan nhảy tới ứng cứu. Nàng nữ tỳ Tố Nguyệt đứng bên cạnh nhanh mắt liếc thấy vội lên tiếng ngăn cản:

- Phó công tử, tiểu thư tính tính rất kiêu ngạo. Đối địch không bao giờ chịu để ai giúp một tay. Hơn nữa tiểu thư cũng đã dặn trước công tử rồi đó thôi. Công tử cứ yên tâm, tiểu thư võ công tuyệt thế võ lâm ít có địch thủ, thủ đoạn của ba người này không dễ hại được tiểu thư đâu.

Phó Thiên Lân nghe nói thì im lặng dần lòng lại, nhưng trong bụng vẫn thấy lo lắng. Lúc đó Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ lại đánh thêm hai tiếng trống nữa. Mọi người đứng đó thì chỉ thấy hai tiếng trống bình thường, nhưng Cổ Phiêu Hương thì lại tỏ vẻ đau đớn không tả, chống kiếm vào sàn thuyền, hai tay ôm lấy bụng, cơ hồ ngã ra thuyền. Vẻ ngọc nhợt nhạt, thân mai run rẩy. Ma Mật Ngạn cất tiếng cười sằng sặc hỏi mớ:

- Con tiện tỳ kia, ta thấy Phách Không Miên Chưởng của người cũng lợi hại lắm mà, sao không đem ra thi triển đi? Hồi trống truy hồn của đại ca ta đã dứt chín tiếng rồi. Chỉ thêm một tiếng trống nữa thôi là người sẽ miệng đổ máu đen mà chết. Còn điều gì thì nói mau đi, nếu không sẽ không kịp nữa đâu.

Phó Thiên Lâm nghe Ma Mật Ngạn nói vậy thì không đợi được nữa, chỉ e tên Mạnh Vũ kia đánh ra một tiếng trống nữa thì Cổ Phiêu Hương khó thoát, vì loại ngải độc Miêu Cương đó ngoài thuốc giải của chính người sử dụng không còn cách nào phá giải được. Chàng cầm ngang sáo trúc, nhìn Ma Mật Ngạn lớn tiếng:

- Ma Mật Ngạn, giữa người và Cổ cô nương đây không phải là môn hạ của hai phái có giao tình thân thiết hay sao? Sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu đó ám toán người ta. Nếu là một trang nam tử thì mau đưa thuốc giải rồi hai bên dùng thực lực quyết đấu hơn thua. Vậy mới không bị võ lâm chê cười.

Ma Mật Ngạn trừng mắt nhìn Thiên Lâm một chặp, rồi cất tiếng cười đáp:

- Nể tình sự quen biết giữa sư phụ ta với sư phụ ả, ta có thể xin đại ca ta không đánh tiếng trống truy hồn cuối cùng cũng được. Có điều lục phủ ngũ tạng con tiện tỳ đó đã bị ngải thần cắn tới già nửa rồi, có thuốc giải độc cũng khó bảo toàn mạng sống. Chi bằng để ta ra tay làm phúc, cho ả nằm mùi con ngũ sắc linh xà này đặng chết mau chóng bớt đi được sự đau đớn.

Dứt lời, Ma Mật Ngạn rút con ngũ sắc linh xà ra vung mấy vòng, tung mình nhảy sang thuyền của Cổ Phiêu Hương. Lúc này nàng vẫn đang trong cơn đau, thoi thóp như sắp tắt hơi, thấy Ma Mật Ngạn nhảy sang cũng chỉ đưa mắt nhìn, không làm được gì. Thiên Lâm thấy vậy vội nhảy sang toan ngăn trở, nhưng công lực chàng còn kém so với Ma Mật Ngạn một bậc, nên chàng vừa dời chân khỏi thuyền thì đã thấy con rắn ngũ sắc phùng mang nhằm cổ họng Cổ Phiêu Hương táp mạnh. Chàng kinh hãi la lên:

- Cổ tỷ tỷ...

Tiếng kêu còn chưa dứt, tự dưng thấy Cổ Phiêu Hương đứng dậy lùi lại cười khanh khách, tay phải rút thanh Thiên Lam độc kiếm từ sau lưng ra vung lên một đường như ánh chớp. Ma Mật Ngạn thông minh tới đâu cũng không ngờ được nàng đã phòng bị trước, lại giả như bị trúng độc để lừa y. Một tiếng thét thảm thiết vang lên, cả đầu con rắn ngũ sắc cùng bàn tay Ma Mật Ngạn đều bị thanh Thiên Lam độc kiếm hót đứt rơi xuống sàn thuyền, máu người máu rắn hoà lẫn tung toé...Ma Mật Ngạn cũng thuộc hàng hảo thủ, cổ tay vừa đứt lìa thì lập tức nhin đau, tay trái đưa lên điểm huyệt chặn mấy mạch máu chạy vào tim, hai chân đạp mạnh vào thuyền vội vàng nhảy về thuyền. Tới khi hân đã nhảy đi

Thiên lân mới đáp xuống tới nơi, Cổ Phiêu Hương quay lại nhìn chàng, ánh mắt chan chứa tình cảm. Nàng quay sang bên kia, khẽ vung tay ném sang một viên Bích Vân đơn nói:

- Nể mặt sư phụ người Ngọc Chỉ Linh Xà nên ta cho người một viên Bích Vân đơn mà giải độc của Thiên Lam độc kiếm. Từ nay về sau đừng quay lại Thủy Vi đảo giở trò nữa. Ta không tha cho người lần thứ hai đâu.

Ma Mật Ngạn biết rõ đại ca hân là Mạnh Vũ cũng có mấy viên thuốc giải bách độc của sư phụ Đồng Cổ Thiên Tôn, có thể giải độc của Thiên Lam độc kiếm nên nghiêng răng liệng Bích Vân đơn xuống biển, nói:

- Người chẳng qua là chó cậy gần nhà thôi. Liệu có dám cùng ta tái đấu ở nơi khác hay không?

Hồng Y La Sát khẽ chau mày:

- Người cũng dám nói hai chữ tái đấu hay sao? Vậy cũng được. Nửa năm sau ta sẽ lên Ngọc Long Phong ở Kỳ Liên Sơn chờ người.

- Người có gan thì ngày này năm sau đến gặp ta ở Bách Thú Nham trong núi Dã Nhân Sơn-chỗ cửa đại ca ta. Đừng lên Ngọc Long Phong làm rộn chốn thanh tu của sư phụ ta.

Cổ Phiêu Hương nghe nói cũng rõ là Ma Mật Ngạn vẫn e ngại, không dám để sư phụ hân biết chuyện, cười nói:

- Cũng không sao. Ta cũng muốn tới đó một lần để coi mặt mũi Miêu Cương bá chủ Đồng Cổ Thiên Tôn ra sao mà lại dạy học trò những thủ đoạn hèn hạ hại người lên lút như thế.

Vô Mục Tiên Cơ thấy hai đại ca đã thất bại, nhắm võ công của mình bây giờ muốn trả thù cho chồng thì chẳng khác nào hái sao trên trời. Hơn nữa hai bên cũng đã hẹn ngày tái đấu, chẳng còn chuyện gì để nói nữa, ở lại cũng vô ích bèn buồn bã giục hai đại ca chèo thuyền rời gót. Đợi cho ba người đã đi khá xa, Thiên lân mới cùng Cổ Phiêu Hương trở lại thuyền. Phó Thiên lân nhìn nàng cười nói giọng giận dỗi:

- Cổ tỷ tỷ làm giả như trúng độc mà không thềm nói trước cho đệ, khiến cho đệ lo quá...

Cổ Phiêu Hương cười giòn, hồi sau mới nói:

- Ngọc Chỉ Linh Xà với sư phụ vốn có thâm tình, nếu ta tự nhiên sát hại đệ tử lão thì không khỏi bị lão trách cứ. Tỷ giả bộ trúng độc để dụ tên Ma Mật Ngạn đó lộ rõ bộ mặt nham hiểm của hân trước, sau đó tỷ mới ra tay. Như thế thì cho dù tỷ lỡ tay giết chết hân Ngọc Chỉ Linh Xà cũng không thể vin vào đó mà trách cứ được. Đệ xem, vừa rồi ước hẹn

tái đấu, hân cũng tự biết mình sai, đâu dám hẹn tại Ngọc Long Phong? Nếu không phải thế có khi hân chạy tới ton hót với sư phụ hân rồi cũng nên.

Nghe nàng nói vậy Thiên Lân mới hiểu ra mọi chuyện. Chàng lại càng kinh hãi hơn, vì Cổ Phiêu Hương không những võ công rất cao, mà nàng ta suy nghĩ cũng thâm trầm sâu sắc nhạy bén vô cùng. Nếu đi vào đường tà đạo thì mối họa lớn cho võ lâm, không ai khác chính là nàng ta. Đang còn mãi suy nghĩ, chàng lại nghe nàng thở thở bên tai:

- Phó đệ vừa rồi không quản nguy hiểm mà ra tay tương trợ, sự quan tâm của đệ khiến tỷ cảm kích vô cùng. Không biết phải nói lời cảm tạ ra sao, tỷ mời đệ một ly Bách Niên Trần Tửu vậy.

Đoạn nàng quay sang cô tỷ nữ Tố Nguyệt, lúc này đã mang tới một chiếc bình cao tới thước có lẽ, đứng sẵn từ lúc nào. Phiêu Hương nghiêng bình rót đầy chiếc chén ngọc. Rượu rót cao hơn miệng chén tới cả phân cũng không tràn đủ thấy là loại rượu hiếm có. Mùi thơm từ rượu mới ngửi đã thấy say. Phó Thiên Lân đã từng cùng Cổ Phiêu Hương đối ẩm hai bận mà không có chuyện gì, nên lần này chàng cũng chẳng e ngại nâng chén uống cạn. Hồng Y La Sát đôi mắt chứa chan nhu tình khôn tả, rót thêm hai chén nữa, Thiên Lân cao hứng uống cạn cả hai chén. Ba chén vừa cạn, chàng cảm thấy trong người hơi nóng bốc lên, trước mắt tối sầm rồi gục xuống bàn thiếp đi.

Tỉnh lại, Thiên Lân thấy mình nào còn ở trên thuyền nữa, ai đó đã bế chàng đặt trên một chiếc giường nệm êm ái. Căn phòng này cũng không phải phòng của chàng ở Ấp Thuý lâu. Trong phòng trang hoàng đơn sơ, nhưng lại rất thanh nhã, thoảng mùi hương mê hồn. Thiên Lân giật mình: “ Cô Hồng tiểu trúc ?” Cô Hồng tiểu trúc vốn là nơi ở của Cổ Phiêu Hương. Chàng ngửi thấy mùi hương trong phòng tương tự như mùi hương trên người nàng nên mới nghĩ đây là Cô Hồng tiểu trúc. Nhớ tới đây thì lại bất giác nhớ đến cặp mắt tình tứ, thái độ ân cần của nàng lúc nâng chén Bách Niên Trần Tửu thì giật bắn mình, thềm la hoảng toan ngồi dậy. Ai dè thân thể nhũn như chi chi, chẳng thể cử động được. Vừa lúc đó, Cổ Phiêu Hương bước vào, nàng đã thay một bộ đồ ngủ màu hồng phấn ấm áp, tấm áo mong manh không thể che giấu hết vẻ đẹp của tấm thân ngà ngọc uyển chuyển sau lớp vải. Như một nàng tiên giáng trần, nàng âu yếm ngồi xuống cạnh chàng, mỉm cười thở thở:

- Phó đệ sao lại có vẻ sợ hãi như thế? Đệ biết không, trong lúc say đệ đã ôm tỷ trong vòng tay gần mấy canh giờ đó...

Thiên Lân nghe nói càng kinh hãi vô cùng, quả thật chiếc gối ở bên hơi ấm mà mùi hương vẫn còn lan tỏa. Liếc nhìn lại quần áo mình, tuy rằng có hơi xóc xếch song nút áo chẳng cái nào sai lệch vị trí. Tuy vậy chàng vẫn không hết lo lắng. Cổ Phiêu Hương ánh mắt chuyển sâu, giọng thâm thiết:

- Đệ đừng lo. Cổ Phiêu Hương tử tuy bị giang hồ đặt cho ngoại hiệu Hồng Y La Sát nhưng vẫn chỉ là một cô gái bình thường tiết hạnh mà thôi. Tử đối với đệ là thật lòng, không cần biết đệ có coi tình yêu của tử vào đâu hay không, tử chẳng dám cưỡng cầu. Đệ say vui như thế là do Bách Niên Trần Tử khá mạnh mà thôi, chẳng phải tử có tà ý gì đâu. Nếu tử cố ý, thì đã cho vào đó loại thuốc khiến mê loạn tâm thần, nếu thế giờ này đệ còn đang quay cuồng trong giấc ái ân, làm gì có chuyện cùng tử tay trong tay suốt mấy canh khuya mà vẫn còn ở đây nghe tử nói hay sao?

Ngừng lại một chút, nàng lại nói tiếp:

- Không cần biết người ta nói tử thế nào, tử cũng như bao cô gái khác, chỉ muốn giành trọn tấm thân ngàn vàng cho một người duy nhất mà thôi..

Nghe nàng nói, Thiên Lâm vẫn một mực im lặng, mắt cố không nhìn vào đôi mắt nàng. Cổ Phiêu Hương lại nói:

- Từ xưa tới nay tử vốn là cô gái kiêu ngạo, không hề coi bọn đàn ông háo sắc ra đâu, chỉ giành hết tâm tư cho việc luyện công mà chẳng nghĩ tới chuyện cùng ai chia sẻ cuộc đời. Không ngờ lần đầu tiên gặp đệ, tử đã không thể...Tử chỉ nhủ thầm, có lẽ đó là duyên nợ kiếp trước...Tử biết, đệ chẳng coi tử vào đâu, trong mắt đệ tử cũng chỉ là con ma nữ đáng ghê tởm, đệ sẽ không tin tấm chân tình của tử đâu, ...thế thì có hề gì...tử đã cố đợi tới khi đệ tỉnh lại, để có thể dâng hiến tấm thân bằng thanh ngọc khiết...

Nói tới đây, hai má hơi ửng hồng, nàng nhẹ tay kéo tấm chăn mỏng, tay kia cởi chiếc áo mỏng manh, toan nằm xuống cạnh chàng. Phó Thiên Lâm hiểu nàng định làm gì, trong lòng những khinh ghét, nhưng toàn thân mềm nhũn, mà lại nóng hừng hực, trái tim đập liên hồi...lòng lại mong bàn tay ngọc kia xoa dịu tấm thân nóng bỏng...mong chờ những phút thần tiên...

Đột nhiên, Phiêu Hương ngồi dậy quát:

- Ai ở ngoài đó? Dám tự tiện vào phòng của ta sao?

Một giọng con gái thanh thoát cất lên ngoài cửa:

- Tử tử, mà muội Lục Hoa đây. Muội vừa ở Trung Nguyên về tới, tử cho muội bái yết hỏi thăm vài lời được chăng?

Phiêu Hương nghe giọng nói của sư muội thì bỗng nhiên gương mặt hiền hoà, nhưng nghe nàng nói muốn vào phòng bái yết thì nhanh chóng kéo lại áo xiêm bước ra. Người muốn vào là Tỳ Bà Ngọc Nữ, nàng nhìn thấy chiếc áo choàng và sáo trúc của Thiên Lâm ở đó thì đứng thần người ra, tay vuốt ve cây sáo trúc, nét mặt lặng lẽ âu sầu. Hồng Y La Sát

thấy tiểu muội tới không đúng lúc, không khỏi thẹn thùng, toan lên tiếng biện bạch, nhưng Đông Lục Hoa đã hỏi:

- Tỷ tỷ, chủ nhân cây sáo trúc này đang ở trong phòng tỷ ư?

Cổ Phiêu Hương nghĩ cũng khó giấu diếm được, thẹn đỏ mặt, chỉ khẽ gật đầu. Không ngờ, Đông Lục Hoa thấy vậy thì giọt châu ướt mắt, khóc không ra tiếng. Thường ngày, tỷ muội sống trên đảo Thuý Vi tuy đều mang danh ma nữ, nhưng sống rất tình cảm. Cổ Phiêu Hương với cô tiểu muội này lại càng thương yêu. Nay thấy nàng rơi lệ thì giật mình hỏi nguyên do. Đông Lục Hoa lau nước mắt nói:

- Chủ nhân của cây sáo trúc này là Tử Dịch Thanh Loa, là người có tên xếp cùng muội trong Ngũ Âm Năng Thủ đó. Tiểu muội đã trót đem lòng yêu thương chàng từ lâu nhưng tiếc là chàng lại lạnh nhạt vô tình, chẳng thèm để ý tới. Thì ra, chàng đã trao trái tim cho tỷ mất rồi...

Cổ Phiêu Hương hơi nhú mày, giây phút đã mỉm cười nói:

- Tiểu muội đừng vội lo lắng! Chàng trai kia chưa chắc đã là Tử Dịch Thanh Loa của muội đâu. Cây sáo trúc này quả thật của chàng ta, nhưng chàng ta chẳng cười thanh loa, mà ngay tới Ngũ Âm Năng Thủ là cái gì chàng ta cũng chẳng biết nữa...

Đoạn nàng kéo tay cô tiểu muội đi. Đông Lục Hoa nhìn kỹ một lúc mới nhận ra người này chính là người mang trên mình thanh Khiết Kiếm Chu Ngân, được Tử Dịch Thanh Loa bảo vệ tại Hoài Ngọc Sơn hôm nào.

- Người này không phải Tử Dịch Thanh Loa, chỉ là bạn thân của chàng thôi...

Cổ Phiêu Hương tươi nét mặt mà rằng:

- Như thế càng hay! Muội yêu Tử Dịch Thanh Loa, còn tỷ thì mang lòng thương bạn của

...

Đông Lục Hoa chẳng để cho tỷ tỷ mình dứt lời, vội vã nói:

- Tỷ tỷ, chuyện này chúng ta hãy tạm gác sang một bên đã. Hiện giờ sư phụ đang đợi tỷ tại Đồng Lai các, còn nói tỷ phải mang Thiên Lam độc kiếm tới gấp...

Cổ Phiêu Hương nghe nói giật mình, nhủ thầm không chừng sư phụ đã biết chuyện quyết đấu của nàng với bọn Tiểu Thanh, Ma Mật Ngạn, Mạnh Vũ đêm qua cũng nên. Nàng vội hỏi:

- Muội muội, sư phụ khiến tỷ mang Thiên Lam Độc Kiếm tới gấp như vậy không biết là có chuyện gì?

Đông Lục Hoa đáp:

- Nghe nói Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn gửi thư hẹn sư phụ canh ba đêm nay lão sẽ tới đây. Chúng ta cần phải chuẩn bị trước thật cẩn thận mới được.

Cổ Phiêu Hương cũng đã biết chuyện sư phụ vẫn đang chờ có ngày được sử Thiên Lam Độc Kiếm đánh bại Chu Hồng Kiếm của Bạch Y Đà Ông, nay Bạch Y Đà Ông đã tới, nếu lỡ mình chậm trễ để xảy ra chuyện gì đáng tiếc nhất định sẽ bị người quở trách. Nghĩ vậy nàng đành nén lòng thay lại bộ võ phục màu đỏ, khoác thanh Thiên Lam Độc Kiếm trên vai. Quay lại nhìn Phó Thiên Lân, nàng cười nói:

- Phó đệ hãy chịu khó ngủ đi một chút thì hơn. Đợi tỷ tỷ đưa thanh thần kiếm tới cho sư phụ để đối phó với lão gù Bạch Y Đà Ông trở về...

Phó Thiên Lân nhắm mắt quay đi không nói một lời. Tới chừng nghe tiếng bước chân hai tỉ muội đã tắt mới mở mắt ra. Chàng lại miên man ôn lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua và chuyện Bạch Y Đà Ông vừa rồi...Đột nhiên trước mắt chàng xuất hiện một gương mặt già nua. Nhìn lại thì ra đó là một ông lão mình mặc áo thô, dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Ông lão đứng đỉnh bước tới cạnh giường đưa tay vuốt chòm râu bạc nhìn chàng cười khà khà hỏi:

- Lão đệ muốn trở về lục địa hay muốn ở lại đây hưởng thụ thú thần tiên?

Phó Thiên Lân thấy ông lão mắt sáng, mày rậm, tam tinh ánh lên chính khí thì trong lòng tự dưng thấy kính phục. Ông lão đã một mình đột nhập Thuý Vi đảo mà chưa bị phát hiện hẳn cũng là tay cao thủ võ lâm, lời lão nói chưa chắc là đùa giỡn. Chàng bèn cung kính đáp:

- Văn bối Phó Thiên Lân bị phu phụ Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Uy và Ngạo Dương Tiên Tử Phàn Tương dùng thuốc mê bắt đem tới đây. Nay lại rơi vào tay yêu nữ Cổ Phiêu Hương, bị chuốc rượu say mất hết công lực. Không biết lão tiên bối quý tính đại danh là gì, xin ra tay cứu giúp văn bối khỏi Thuý Vi đảo, văn bối sẽ cảm kích vô cùng mà ghi nhớ suốt đời.

Ông lão bèn lấy trong bọc ra một viên thuốc nhét vào miệng chàng, nói:

- Lão phu là Bạch Nguyên Chương. Ta đã ngầm theo chân đệ tử Đông Hải Kiều Bà là Tỳ Bà Ngọc Nữ ra đây dò xét một cái chuyện. Lão đệ đừng vội hỏi nhiều, mau sửa soạn quần áo nhân lúc thầy trò Đông Hải Kiều Bà đang bận đón khách mà trốn về đất liền.

Phó Thiên Lân nghe ba tiếng Bạch Nguyên Chương thì mừng rỡ. Nguyên người này trên giang hồ nổi danh nghĩa hiệp, được người trên võ lâm tặng cho danh hiệu Thần Y đại hiệp, Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà.